

Beslissing van de Raad voor de Journalistiek

over de klacht van

Kurt Aerts

tegen

‘tScheldt

Met een brief van 2 november 2020 dient de heer Kurt Aerts een klacht in tegen ‘tScheldt. Aanleiding zijn drie artikels:

- van 14 september 2020 onder de titel *Hacking, chantage en bedreigingen naar ‘tScheldt, leveranciers, familie en vrienden;*
- van 17 september 2020 onder de titel *Geen wraakporno, maar wraakjournalistiek in #BVLeaks affaire, nu ook journalist betrokken van De Morgen;*
- van 7 oktober 2020 onder de titel *Breaking: Nadat chantage mislukte: woordvoester Egbert Lachaert schakelt topadvocaten in om artikelen van ‘tScheldt te verwijderen.*

‘tScheldt antwoordt anoniem of onder pseudoniemen met een brief van 13 december 2020, waarop Kurt Aerts reageert met een brief van 3 januari 2021 en ‘tScheldt opnieuw anoniem of onder pseudoniemen repliceert met een brief van 18 januari 2021.

Een rapporteringscommissie van de Raad voor de Journalistiek heeft via videoconferentie een hoorzitting gehouden op 5 maart 2021. Kurt Aerts woonde de hoorzitting bij. Voor ‘tScheldt was niemand aanwezig.

DE FEITEN

De artikels gaan over een groep van politici, journalisten en criminelen die, zo vermelden ze, blijkbaar een pact hebben gesloten om ‘tScheldt aan banden te leggen. Het belangrijkste doel lijkt te zijn om artikels en cartoons over politici, misdaadfiguren en bepaalde zakenlui te doen verwijderen. Volgens de artikels speelt klager Kurt Aerts een rol in dat pact. Hij stuurde een dreig- en chantagebrief naar een ‘leverancier’ van ‘tScheldt waarin hij, volgens de site, optrad voor zeven personen die binnen de 24 uur alle artikels over hen verwijderd wilden zien. In de dreigbrief stond, volgens de artikels, letterlijk dat deze groep de leverancier al een tijdje achtervolgt en ermee dreigt een website online te plaatsen om hem in diskrediet te brengen. Het derde artikel vermeldt de naam van de leverancier, G.V. en omschrijft hem als ‘serverbeheerder’ van ‘tScheldt.

Over klager Kurt Aerts melden de artikels verder onder meer:

- dat hij destijds de ‘torenpoepsterbeelden’ van de intussen overleden burgemeester van Aalst uitbracht;
- dat hij op sociale media iedereen afbrandt die beelden van drie ‘masturberende BV’s’, van wie hij een ‘intimus’ is, durft te delen;
- dat tegen hem een strafrechtelijk onderzoek loopt voor stalking en valsheid in geschrifte;
- dat hij mensen in diskrediet brengt door hen valselijk te linken aan porno en in dezelfde zin het woord ‘kinderen’ te laten vallen;

- dat hij zijn vroegere werkgevers Clint en P-Magazine gebruikte als wraakinstrument en via deze sites mensen ‘liquideerde’;
- dat hij geen werk meer vindt bij de meeste mediabedrijven in Vlaanderen.

DE STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

KLAGER zegt dat de artikels een complottheorie samenstellen die op niets gebaseerd is, met als enige doel zoveel mogelijk mensen en hun reputaties te beschadigen en te besmeuren.

Klager ontkent dat hij chantage heeft gepleegd. De mail die hij op 12 september 2020 stuurde naar de zogenaamde leverancier van ‘tScheldt, G.V., kadert in een opeenvolging van gebeurtenissen. In de zomer van 2020 bracht ‘tScheldt het verhaal over de video’s met naaktbeelden van drie bekende Vlamingen. Daarop ontstond discussie op sociale media, waaraan klager deelnam en waarin hij zijn mening gaf over ‘tScheldt en over wie volgens hem achter ‘tScheldt zit, met name G.V. Vervolgens stuurde G.V. hem via mail een ingebrekestelling, waarbij hij klager beschuldigde van laster, eerroof, zwartmakerij en stalking, en schreef dat klager alle tweets en artikels die hij over hem maakte, diende te verwijderen. Daarop heeft klager gereageerd met een tegeneis (de zogenaamde ‘dreigbrief uit de artikels), waarin hij zich bereid verklaarde om alle berichtgeving op zijn sociale media te verwijderen, met als tegenvoorwaarde dat G.V. alles wat hij ooit over klager en zes andere mensen publiceerde, offline zou halen. Klager reageerde naar eigen zeggen niet alleen voor zichzelf, maar voor een aantal mensen die net als hem te maken kregen met soortgelijke artikels van ‘tScheldt. Daarop volgde een nieuwe ingebrekestelling van G.V. met de toevoeging ‘chantage’, waarop klager een nieuwe mail stuurde om uit te leggen dat hij niet voor andere mensen handelde en met geen enkele van de anderen contact had gehad of overlegd had over de kwestie en de mail. Die tweede mail wordt in de artikels compleet genegeerd. ‘tScheldt heeft de informatie bij geen enkele van de zeven personen gecheckt en maakt er een complottheorie van.

Tegelijk heeft ‘tScheldt informatie verdraaid door de drie masturberende BV’s erbij te betrekken. Die drie hoorden niet bij de zeven personen over wie klager het had in zijn mail. Klager is ook geen intimus van de drie, zoals ‘tScheldt beweert. Hij heeft ze enkel op professioneel vlak ooit ontmoet en met één van hen af en toe professioneel gemaïld.

Volgens de artikels stond in de mail van klager ook dat de serverbeheerder al een tijdje ‘gevolgd’ en ‘achtervolgd’ werd, maar dat klopt niet. In de mail stond ‘opvolging van uw website en uw persoon’, wat iets anders is dan ‘achtervolgen’. Van afdreiging en chantage, zoals de artikels melden, was er in de mail geen sprake.

Daarnaast staan er in de artikels nog andere onwaarheden en ongegronde verdachtmakingen en beschuldigingen.

Zo ontkent klager dat er tegen hem een strafrechtelijk onderzoek voor stalking en valsheid in geschrifte zou lopen, wat hem naar eigen zeggen ook door het parket van Antwerpen is bevestigd. Voor de periode na 12 september heeft klager geen uitsluitel, maar als er sindsdien een klacht tegen hem zou lopen, dan is die volgens klager ingediend door man die achter ‘tScheldt zit, met name G.V., en er vervolgens artikels over schrijft. ‘tScheldt levert ook geen bewijs dat er een gerechtelijke procedure loopt.

‘tScheldt schrijft verder dat klager in opdracht van zijn vroegere werkgevers Clint en P-magazine mensen ‘liquideerde’. ‘tScheldt noemt die term satire, maar hij is doelbewust gekozen om klager zwart te maken.

‘tScheldt schrijft dat klager als journalist mensen koppelt aan porno en dan in dezelfde zin het woord ‘kinderen’ laat vallen, waardoor hij hen beschuldigt van kinderporno. Klager zegt dat hij nooit iemand onterecht in verband heeft gebracht met porno en verwijst in dit verband naar een gerechtelijke uitspraak over een artikel in P-magazine.

Klager ontkent dat hij iets te maken heeft met een artikel op P-magazine over de relatie van een toppoliticus met een pornoster, zoals ‘tScheldt verklaart. Op het moment dat het artikel verscheen, werkte hij al meer dan twee jaar niet meer voor P-magazine.

‘tScheldt stelt dat klager niet meer tewerkgesteld raakt bij de meeste mediabedrijven in Vlaanderen, wat klager ontkent. Hij zegt dat hij nooit ontslagen is en dat hij er zelf voor gekozen heeft om het grootste deel van zijn activiteiten buiten de journalistiek te ontplooien. Tegelijk heeft hij de afgelopen jaren wel degelijk gewerkt voor mediaorganisaties en in 2018 en 2020 nog een contract gesloten met twee mediabedrijven.

‘tScheldt suggereert dat klager zo goed als persoonlijk verantwoordelijk is voor het faillissement van het toenmalige uitgeversbedrijf van Clint. Dat is pure stemmingmakerij. De uitgever heeft geen enkele schadevergoeding moeten betalen vanwege fouten van klager.

Klager en Clint hebben de video met de toenmalige burgemeester van Aalst niet uitgebracht, zoals ‘tScheldt betoogt. Hij stond op Youtube en Clint heeft hem gebracht, zoals ook andere media deden. Dat naar aanleiding van de publicatie champagne is gedronken op de redactie, klopt evenmin.

Klager zegt dat ‘tScheldt hem, ondanks deze beschuldigingen, nooit een loyale kans op wederhoor gegeven heeft voor de drie artikels. ‘tScheldt schaadt de integriteit en de reputatie van klager, maar heeft hem voor publicatie van de artikels nooit gecontacteerd.

Klager besluit dat hij al twee jaar een strijd voert met ‘tScheldt, die terug te brengen is tot een persoonlijk conflict tussen hem en degene die volgens hem achter ‘tScheldt zit, met name G.V.. Terwijl t’Scheldt V. omschrijft als een derde partij, is hij het die de artikels schrijft en online plaatst. ‘tScheldt handelt dan ook niet onafhankelijk, zegt klager.

‘TSCHELDT reageert via mail anoniem of onder pseudoniemen op de klacht.

‘tScheldt zegt dat klager, verblind door woede, alles door elkaar haalt, waardoor zijn klacht over de drie artikels ondergesneeuwd raakt door details, assumpties, veronderstellingen en verhalen die niets met de eigenlijke klacht te maken hebben. Klager analyseert wie er volgens hem ‘achter ‘tScheldt zit’, maar dit refereert op geen enkele manier naar de betwiste artikels, terwijl hij moet aangeven wat er in de artikels staat dat hem grieft. Het lijkt er echter op dat klager andere bedoelingen heeft met zijn klacht, en daarom moet de analyse over wie er volgens hem achter ‘tScheldt zit, onontvankelijk verklaard worden. ‘tScheldt stelt dat G.V. een ‘leverancier’ is. Als klager een probleem heeft met hem, moet hij zich tot hem richten en niet tot ‘tScheldt, en al zeker niet tot de Raad voor de Journalistiek.

Klager heeft volgens 'tScheldt wel degelijk een chantagemail gestuurd naar een partner van de site, die toegang heeft tot de servers van 'tScheldt. Daarin stond dat deze partner alle artikelen over zeven mensen moest verwijderen. Als hij dat niet deed, zou zijn reputatie worden vernietigd in de pers en via een website. Er is dan ook geen enkele twijfel dat klager dreigbrieven stuurt. Aangezien klager via chantage de verwijdering trachtte te bekomen van alle artikelen op 'tScheldt over hem en zes anderen, stelde hij zich bloot aan strafrechtelijke feiten. Toen bleek dat 'tScheldt de artikels niet verwijderde, voerde klager zijn dreigement uit en lanceerde een website over de partner. Wie een dergelijke website bouwt, stelt zich bloot aan kritiek en publieke vragen. 'tScheldt kan dan ook geen schending van de privacy verweten worden.

Klager zegt dat de zes andere personen niets wisten van zijn mail. Hij beweert mails van hen te hebben waarin ze zeggen niet op de hoogte geweest te zijn van zijn actie, maar hij weigert om die mails te overhandigen, zodat 'tScheldt er niet op kan reageren.

'tScheldt heeft geschreven over de drie BV's die hun naaktvideo's naar een zekere Evelien stuurden. Als klager in die periode een chantagemail stuurt naar een leverancier van 'tScheldt en deze leverancier bezorgt dit stuk aan de redactie, dan heeft 'tScheldt het recht om op basis daarvan een artikel te schrijven en de naam van klager te vermelden.

'tScheldt beschikt over meerdere bronnen waaruit blijkt dat er een strafrechtelijk onderzoek loopt tegen klager voor stalking en valsheid in geschrifte. Daarnaast beschikt 'tScheldt over een kopie van de klacht met burgerlijke partijstelling die aan de basis lag van dit strafrechtelijk onderzoek. 'tScheldt is niet verplicht om zijn bronnen prijs te geven. Klager zegt dat hij geen informatie heeft over gerechtelijke onderzoeken tegen hem in de periode na 12 september 2020. Maar zijn chantagemail dateert van 12 september. Nadien is er een klacht ingediend, waarvan 'tScheldt inzage kreeg.

Klager neemt aanstoot aan de term 'geliquideerd', alsof 'tScheldt geschreven zou hebben dat hij mensen heeft 'omgelegd', terwijl hij goed weet dat dit satirisch taalgebruik is en dat de term moet worden gelezen als 'afgerekend met'. Klager neemt ook aanstoot aan de passage dat hij werkte voor de 'extreemrechtse' websites Clint en P-magazine, maar hij heeft wel degelijk voor deze sites gewerkt en er zijn tal van stukken die wijzen op de extreemrechtse inslag van de sites en de uitgeverij erachter.

De websites waarvoor klager vroeger heeft gewerkt, associëren mensen met wie de uitgever van deze sites wil 'afrekenen' bewust met porno. 'tScheldt beschikt over verschillende getuigenissen van getuigen die dit overkwam, ook in artikels van klager.

In de artikels wordt op geen enkel ogenblik gesuggereerd dat klager iets te maken heeft met het verhaal over een toppoliticus en een pornoster. Er is in die passage sprake over 'journalisten met gevangeniservaring' en ingewijden weten dat dit over iemand anders gaat.

'tScheldt praatte met directieleden van verschillende mediaorganisaties en uit deze gesprekken ontsproot de zin dat klager bij hen niet meteen met open armen zou ontvangen worden.

Klager zegt dat 'tScheldt hem zo goed als persoonlijk verantwoordelijk stelt voor het faillissement van zijn vroegere uitgever. Dat is een persoonlijke interpretatie van wat hij gelezen heeft, zonder dat hij feiten aanhaalt waarop 'tScheldt zou kunnen reageren.

'tScheldt hoorde uit de eerste hand van iemand die op dat moment aanwezig was op de redactie van Clint, dat de vraag van de toenmalige burgemeester van Aalst om de video over haar te verwijderen, op hoon- en schaterlach werd onthaald.

Klager heeft nooit een beroep gedaan op het recht van antwoord. Als hij dat wel had gedaan, dan had 'tScheldt een recht van antwoord gepubliceerd.

Klager zegt dat de informatie niet onafhankelijk vergaard is, maar ze is gebaseerd op de chantagemail die klager stuurde naar de leverancier van 'tScheldt, G.V.. Die mail is een primaire bron.

BESLISSING

Door vast te houden aan anonimiteit creëert t'Scheldt bewust verwarring om zo de normale beroepsethische verantwoordelijkheid van zich af te schuiven of eraan te ontsnappen. Dat is een flagrante schending van het principe dat een journalist of redactie werkt met open vizier en de nodige identificatiegegevens beschikbaar stelt, zoals bepaald in de Beginselen van de Code, en van artikel 8 uit het hoofdstuk *Onafhankelijk informeren* dat zegt dat de journalist de vrijheid van informatie, commentaar en kritiek uitoefent in verantwoordelijkheid.

Klager en de 'leverancier' van 'tScheldt lijken al geruime tijd verwickeld te zijn in een onderling conflict. De directe aanleiding voor de drie artikels in 'tScheldt is de mail van klager met de namen van zes andere personen aan de 'leverancier' van 'tScheldt. Dat klager die mail heeft gestuurd, kan niet worden betwist. In de berichtgeving hierover maakt 'tScheldt een mix van verdachtmakingen en beschuldigingen ten aanzien van klager zonder hem vóór publicatie enige kans op wederhoor te bieden. Van een aantal verdachtmakingen maakt klager aannemelijk dat ze ongegrond zijn.

Deze artikelenreeks is dan ook in strijd met artikel 25 van de Code, dat zegt dat een journalist geen ongegronde verdachtmakingen of beschuldigingen uit, en met artikel 20 betreffende wederhoor.

Om die redenen is de Raad voor de Journalistiek van oordeel:

De klacht is gegrond.

Brussel, 22 april 2021